

Костенецъ - Банската котловина.

Мнозина отъ васъ, навѣрно, не сж пжтували за южна България. При хубаво време — слънчевъ день и чисто безоблачно небо, още отъ Вакарелъ окото ви ще съзре къмъ югъ една величава верига отъ върхове, протегнала се отъ западъ къмъ изтокъ и подпираща цѣлия хоризонтъ. Обзети отъ изгледа на тая могъща стена, изведнажъ ще се досетите, коя е тя и възторжено ще извикате: Р и л а!

Да, Рила. Отъ вакарелскитѣ чуки, които, съкашъ, съ страхопочитание и поклони пълзятъ къмъ царственигѣ ѝ подножия, веригата, облѣта отъ слънцето съ злато и багри, изглежда спокойна като вѣчностъ и далечна като мечта. Но влака се понася къмъ планинското поле. Веригата ту се явява предъ прозорцитѣ на купето, ту изчезва и вече съвсемъ се скрива, когато влакътъ се подравни съ посоката на Кара-баирското бърдо. Изминаватъ се нареденитѣ подъ Кара-баиръ чисто български селца съ раздиращи ухото и задавящи гърлото турски названия: Таджилари, Калалари, Камилари, докато се стигне до Шукюръ-тепе задъ Стамболовската гара, дето може да си почине отъ тая ихтиманска смѣсица на турски имена. Тукъ вѣлѣво привлича погледа високия и лесистъ Еледжикъ, изправенъ надъ Траяновитѣ врата